

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ
ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

ПОЛТАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ
МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

МЕДИЧНА ОСВІТА ЗА НОВИМИ СТАНДАРТАМИ: ВИКЛИКИ ТА ІНТЕГРАЦІЯ В МІЖНАРОДНИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР

Матеріали навчально-наукової
конференції з міжнародною участю

30 березня 2023 року

Міністерство охорони здоров'я України
Полтавський державний медичний університет

МЕДИЧНА ОСВІТА ЗА НОВИМИ СТАНДАРТАМИ: ВИКЛИКИ ТА ІНТЕГРАЦІЯ В МІЖНАРОДНИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР

*Матеріали навчально-наукової конференції
з міжнародною участю 30 березня 2023 року*

ПОЛТАВА – 2023

Об'єктивність оцінювання при цьому вимагає, щоб оцінка теоретичних знань і практичних навичок здійснювалася у відриві від почуттів, намірів, зусиль і відносин суб'єкта діяльності. Проте всім відомо, що сенс оцінювання полягає насамперед у тому, щоб заохочувати людей. При заохоченні необхідно враховувати різні суб'єктивні характеристики: мотиви, прагнення, плани. У такому разі основною функцією оцінювання стає виховна, стимулююча робота й головна умова її реалізації – справедливість оцінки.

Багато авторів вважають, що виховний вплив оцінки необхідно конкретизувати в кожному випадку окремо, оскільки учасники освітнього процесу сприймають і переживають оцінку по-різному [1; 3].

У методичній літературі виділяють термін «справедливість оцінки», але його зміст недостатньо розкритий. Критерієм справедливості оцінювання є збіг педагогічної оцінки з особистою, пізнавальною оцінкою (самооцінювання студентом). За таких умов виникає психологічний аспект – переживання справедливості оцінки, що відіграє значну роль у процесі формування саморегуляції діяльності здобувача вищої освіти. Переживання несправедливості оцінки викликає негативне ставлення до неї, що в разі повторного випадку може сформувати негативну установку студента щодо офіційної оцінки. Ця негативна установка різко знижує виховний ефект педагогічної оцінки, багато в чому передбачає ставлення до подальших офіційних оцінок і може сформувати негативне ставлення і до викладача, і до дисципліни загалом [4; 5].

Разом із тим, вплив викладача в процесі оцінювання навчальних досягнень студентів значний. Саме науково-педагогічний працівник формує змістову частину оцінки, тобто визначає обсяг знань і навичок, що підлягають оцінюванню [1]. Оскільки формулювання питань, тестових завдань залежить безпосередньо від викладача, різні викладачі через різноманітні фактори (рівень володіння матеріалом, дидактичний досвід, уявлення про стан розвитку науки, рівень теоретичного осмислення предмета, особисті якості) під час створення завдань віддають перевагу різним аспектам.

Оцінити навчальні досягнення так, щоб навіть догана дала поштовх до розвитку, – надзвичайно складна частина виховної функції оцінювання, яка залежить від загального рівня культури й культури спілкування педагога.

Згідно з дослідженнями Т. Гонтара соціальний статус викладача в суспільстві має значний вплив на процес оцінювання навчальних досягнень здобувачів [1]. Автор підкреслює, що саме зміни в суспільстві в цілому, підвищення соціального рівня викладача можуть покращити соціальну роль оцінки в закладі вищої освіти.

Від викладача залежить не тільки чітке формулювання вимог, обґрунтування оцінки, коментування помилок, заохочення до успіхів, а й справедливе ставлення до всіх здобувачів. Переживання справедливості оцінки – один із чинників виникнення позитивної чи негативної установки на вдосконалення діяльності, підвищення якості освіти.

Отже, можна стверджувати, що оцінювання здобувачів освіти залежить від інтересу суб'єкта, що оцінює й оцінюється, безпосередньо пов'язане з процесом і результатами діяльності, впливає на подальший розвиток і самовдосконалення здобувача освіти і має потужний психологічний вплив.

Список використаної літератури

1. Гонтар Т. М. Оцінка знань студентів: соціальні аспекти // Удосконалення змісту й технологій оцінювання якості підготовки майбутніх фахівців відповідно до вимог Європейської асоціації якості освіти: матеріали регіонального науково-практичного семінару / за ред. Г. В. Теращука. – Тернопіль: Вид-во ТНПУ ім. В. Гнатюка, 2007. – С. 21-23.
2. Моніторинг якості освіти: становлення та розвиток в Україні: рекомендації з освітньої політики / [заг. ред. О. І. Локшиної]. – К.: К. І. С., 2004. – 160 с.
3. Особливості оцінювання знань студентів і методичні вказівки до виконання проекту: [методичні рекомендації] / В. І. Гордецький. – Івано-Франківськ, 2013. – 200 с.
4. Титова Н. М. Оцінювання навчальних досягнень студентів як педагогічна проблема / Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 5. Педагогічні науки: реалії та перспективи. 2010. – В. 23. – С. 324-330.
5. Ткаченко Л. П. Підходи до оцінювання знань в умовах застосування інноваційних технологій навчання // Сучасні педагогічні технології підготовки фахівців нового покоління: матеріали IV Міжнародної конференції. – Кривий Ріг, 2006. – С. 207-211.

ДИСТАНЦІЙНІ КУРСИ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ МЕДИЧНИХ КАДРІВ

Іваницька О.С., Гончаренко Н.І., Іваницький І.О.

Полтавський державний медичний університет

Доводиться нагаляти необхідність розробки й запровадження в навчальний процес дистанційних курсів. Указано, що їх використання має велике значення для інтенсифікації самостійної роботи студентів як необхідної умови підвищення якості їхньої професійної підготовки.

Ключові слова: дистанційна освіта, дистанційний курс, інформаційні технології, інтерактивні методи навчання, самостійна робота студентів.

There is an urgent need to develop and introduce distance courses into the educational process. It is indicated that their use has great importance for the intensification of students' independent work as a necessary condition for improving the quality of their professional training.

Keywords: distance education, distance course, information technology, interactive teaching methods, independent work of students.

У сучасних умовах проблема підвищення якості вищої освіти стоїть як ніколи гостро. Адже вона визначає, наскільки готовими до професійної діяльності виявляться майбутні фахівці, чи здатні вони будуть опанувати інформаційні технології, оволодіти необхідними вміннями й навичками, чи зможуть використовувати свої знання на

практиці.

Вирішити ці завдання, спираючись на традиційну модель навчання, де студент розглядається виключно як об'єкт педагогічних впливів, неможливо. Інформаційне суспільство вимагає нових підходів до підготовки фахівців, у тому числі й у сфері медицини. Сучасний професіонал не може обмежуватися системою раз і назавжди отриманих знань, навпаки, він має в першу чергу навчитися самостійно знаходити джерела інформації, вести творчий пошук, оволодівати новими знаннями і навичками.

Перехід до сучасної освітньої парадигми, яка б відповідала вимогам сьогодення, забезпечувала формування особистості, налаштованої на постійне самонавчання і самовдосконалення, пов'язаний з інтерактивними методами й технологіями навчання. За допомогою інтерактивних методів навчання вдається вибудувати таке освітнє середовище, в якому теорія і практика засвоюються одночасно, що створює умови для прояву інтелектуальної ініціативи, характеру, розвитку світогляду, логічного і критичного мислення, прояву індивідуальних якостей [4].

Сучасні, усе більш досконалі інформаційні технології розширюють можливості перетворення навчання на інтерактивний процес. Посилення взаємодії викладача і студента досягається завдяки тому, що інформаційні технології сприяють розвитку мислення й інтелектуальних здібностей студентів, дозволяють індивідуалізувати й диференціювати їхнє навчання, формують у майбутніх спеціалістів пізнавальний інтерес, активність, бажання діяти самостійно, наближають теорію до практики.

Бурхливий розвиток інформаційно-комунікаційних технологій зробив можливим і навіть цілком закономірним запровадження дистанційного навчання. Цей процес останнім часом стрімко розвивається і в Україні. І не тільки тому, що дистанційна освіта стала своєрідним світовим трендом, а й тому, що наша країна зіткнулася з такими викликами, яких досі не знала. Мова йде не лише про всесвітню пандемію Covid-19, яка змусила ввести жорсткий карантин, а й про повномасштабну війну, розв'язану РФ. Ці обставини зумовили неминучість переходу українських вишів до онлайн-освіти і практики створення дистанційних курсів.

Необхідно зауважити, що проблеми дистанційної освіти вже досить давно і плідно розроблялися вітчизняними науковцями. У публікаціях ґрунтовно аналізувались її переваги і визначалися недоліки. Дистанційне навчання – це сукупність інформаційних технологій, що забезпечують донесення основного обсягу навчального матеріалу; інтерактивну взаємодію здобувачів освіти і викладачів; надання їм можливості самостійної роботи щодо засвоєння навчального матеріалу, а також оцінювання їхніх знань і вмінь у процесі навчання [2;3].

Досвід використання дистанційного навчання переконливо доводить його ефективність у зв'язку з притаманними йому характерними особливостями. Серед найбільш важливих слід назвати такі: гнучкість, що полягає в можливості тих, хто навчається, обирати для себе зручний час і місце для занять, іноді перебуваючи в іншому населеному пункті чи навіть за кордоном; індивідуалізація навчального процесу, яка пов'язана з тим, що сам студент визначає для себе освітню «траєкторію», що реалізується через вибір обсягу, послідовності й темпу вивчення навчального матеріалу; інтерактивність, яка досягається через налагодження і стимулювання зворотного зв'язку, постійної комунікації між студентом і викладачем; широке використання новітніх інформаційних технологій, здатних забезпечити передачу знань і доступ до різноманітної початкової інформації на більш високому рівні, ніж це відбувається за умов традиційного навчання; позитивний вплив на особистість студента, розвиток його творчого та інтелектуального потенціалу, що відбувається за рахунок самоорганізації, самодисципліни, формування навичок самостійної роботи тощо [1].

Проте не можна не звернути увагу і на низку «слабких місць» дистанційного навчання. Так, можливість студентам самостійно визначати час, місце, послідовність вивчення матеріалу ускладнює контроль викладачем їхньої систематичної навчальної діяльності. Отже, при дистанційному опануванні тієї чи іншої дисципліни студенти мають проявити набагато вищий рівень самоорганізації, самосвідомості, самоконтролю. Крім того, досить обмеженими є можливості дистанційного вивчення дисциплін, які потребують обов'язкового засвоєння практичних навичок. Це стосується насамперед медичних вишів, особливо клінічних кафедр.

Однак у медичних ЗВО позитивний потенціал дистанційного навчання може бути з успіхом використаний у організації самостійної роботи студентів, яка в сучасних умовах не просто є однією зі складових освітнього процесу, а все більше перетворюється на його основу. Адже без навичок самостійно вчитися, здобувати потрібну інформацію, творчо вирішувати професійні завдання неможливо уявити висококваліфікованого медика, який має стійку мотивацію до особистісного зростання протягом усього життя. Тому розробка онлайн-курсів як комплексів, необхідних для самостійної роботи навчально-методичних матеріалів, видається важливою умовою підвищення її ефективності. Це дозволить поєднати традиційні форми аудиторних занять із самостійною роботою здобувачів освіти в дистанційних курсах.

Як зазначають науковці, такий підхід до освоєння змісту онлайн-курсів сприяє забезпеченню доступності до навчальних і навчально-методичних матеріалів; засвоєнню матеріалу пропущених занять (пропущені теми можна самостійно вивчити в дистанційному курсі й перевірити їх засвоєння шляхом виконання передбачених контрольних завдань); реалізації принципу випереджального навчання (ознайомлення з новим матеріалом аудиторних занять, можливість повертатися до найбільш важливих моментів теми); створенню гнучкої системи поточного і підсумкового тестування, контролю й самоконтролю знань студентів; активізації пізнавальної діяльності студентів (розвиток практичних завдань, виконаних у аудиторії, за рахунок підвищення їхньої складності); організації онлайн-консультування [6].

Уже накопичений досвід створення дистанційних курсів дозволяє визначити вагомі переваги використання для цього освітньої платформи Moodle (модульного об'єктно-орієнтованого динамічного навчального середовища). Ця система є центром створення навчального матеріалу й забезпечення інтерактивної взаємодії між учасниками освітнього процесу, що реалізується у формі інтернет-конференцій, форумів, дискусій, а також обміну повідомленнями, які містять як завдання, так і їх виконання, а також пояснення й коментарі. Вона забезпечує різноманітність процедур навчання онлайн, комбінуванням яких можуть організовуватися різні форми навчальної діяльності, у тому числі й самостійна робота.

Студенти, працюючи на базі системи Moodle, отримують доступ до навчальних матеріалів (текстів лекцій, завдань до практичних занять і самостійної роботи, додаткої літератури – книг, довідників, посібників, методичних

розробок, засобів тестування), а також можливість перегляду результатів проходження тесту, спілкування з викладачем через особисті повідомлення, форум, чат тощо. Завдяки системі Moodle продуктивнішою стає і робота викладача. Він може постійно вдосконалювати дистанційний курс, додаючи нові матеріали і структурні елементи, використовувати різні типи тестів, автоматично їх формувати і перевіряти [5].

Отже, розробка і впровадження в навчальний процес медичних ЗВО дистанційних курсів дозволить підвищити ефективність самостійної роботи здобувачів освіти, що підвищить якість підготовки медичних кадрів.

Список використаної літератури

1. Ахмад І.М. Навчання в дистанційній і змішаній формі студентів ВНЗ [Електронний ресурс] / І.М. Ахмад. – Режим доступу: <http://interconf.fl.kpi.ua/node/1067>.
2. Локес К.П. Проблема і перспективи дистанційної форми навчання в закладах вищої медичної освіти України / К.П. Локес, Д.С. Аветіков, Д.В. Стебловський // Реалії, проблеми та перспективи вищої медичної освіти: матеріали навчально-наукової конференції з міжнародною участю. – Полтава, 2021. – С.157-158.
3. Організація дистанційного навчання. Створення електронних навчальних курсів та електронних тестів: навч. посібн. / В.В.Вишнівський, М.П.Гніденко, Г.І.Гайдур, О.О.Ільїн. – К.:ДУТ, 2014. – 140 с.
4. Осадча К.П. Організаційні проблеми впровадження системи управління курсами у процесі професійної підготовки майбутніх фахівців з інформаційних технологій [Електронний ресурс] / К.П.Осадча, В.В.Осадчий. – Режим доступу: <http://2013.moodleoot.in.ua/course/view.php?id=24&lang>.
5. Старинська О. Розвиток інтелектуальної ініціативи засобами інтерактивного навчання / О.Старинська // Рідна школа. – 2006. – №6. – С.39-41.
6. Топол І.О. Впровадження онлайн-курсу як елемента дистанційної форми навчання у навчальний процес кафедри мікробіології, вірусології та імунології / І.Топол // Медична освіта. – 2018. – №1. – С.58-61.

МЕТОД ГЕЙМІФІКАЦІЇ В СИМУЛЯЦІЙНОМУ НАВЧАННІ ХІРУРГІЧНИХ ДИСЦИПЛІН

*Іващенко Д.М., Дудченко М.О., Кравців М.І., Шевчук М.П., Зезекало Є.О.,
Заєць С.М., Прихідько Р.А.*

Полтавський державний медичний університет

Описано сучасні тенденції використання «ігрового» підходу до ведення симуляційних занять для студентів-хірургів, актуальність методу, його основні принципи; визначено функції викладача і студента, указано послідовність правильного педагогічного підходу до формування заняття.

Ключові слова: ігровий метод, гейміфікація, хірургія, симуляція.

We describe current trends in the use of a "gaming" approach for conducting simulation classes in teaching of surgical students, the relevance of the method, its basic principles. We determine and indicate functions of the teacher and the student, and the sequence of the correct pedagogical approach to the formation of the lesson.

Keywords: game method, gamification, surgery, simulation.

У медичній освіті вимоги до підготовки фахівців-хірургів значно посилені через особливу відповідальність лікаря хірургічного профілю перед пацієнтом і суспільством загалом. Сучасне суспільство висуває нові вимоги до якісного рівня професіоналізму медичних працівників, зростає роль ініціативи, самовдосконалення, саморозвитку. Особливо важливим є первинне опанування практичних навичок, формування яких сприяє подальшому становленню студента як фахівця [1].

У світі більшість розвинених країн усвідомили необхідність трансформації своїх систем освіти. Змінилася освітня парадигма. Для отримання ефективніших результатів у навчанні сучасна дидактика рекомендує використовувати інноваційні педагогічні технології.

Досвід діяльності медичних шкіл усього світу демонструє педагогічні можливості медичних симуляційних центрів у професійному саморозвитку студента. Посилений інтерес при реалізації симуляційних форм навчання в освітньому процесі викликають ігрові технології як особлива форма взаємодії викладача й того, хто навчається в рамках реалізації певного сюжету (гейміфікація) [6].

Розрізняють кілька причин обмеженого використання ігор у медичній освіті. По-перше, досягнення необхідного результату значною мірою залежить від рівня педагогічної підготовки професорсько-викладацького складу, здатності викладача реалізувати ігрові технології в симуляційних тренінгах на основі педагогічних традицій, що склалися у сфері медичної освіти і в конкретній освітній організації [4]. По-друге, підготовка «гри» вимагає серйозної підготовчої роботи, яка займає набагато більше часу, ніж її проведення. Це те додаткове навантаження на викладача, яке часто не враховується.

Світові тенденції соціального розвитку визначають високу потребу в грамотному педагогічному супроводі професійної підготовки студента медичного вишу для активного самостійного освоєння компетенцій у сфері наукової, практичної та профілактичної медицини на основі сучасних симуляційних технологій [3].

Якщо відповідна підготовка педагога-лікаря відсутня, виникає небезпека використання викладачем псевдоігрових форм, які, за фактом, є «порожньою оболонкою» і не мають освітньої цінності. Іноді для викладача діловою грою є все, що не вкладається в стандартну форму «фронтальне опитування – новий матеріал – закріплення – завдання додому».

Характерною ознакою «педагогічної гри», яка відрізняє її від звичайної гри, є наявність чітко поставлених цілей і завдань відповідно до навчально-пізнавальної спрямованості. Потенціал ігрових технологій із позиції пріоритетного освітнього завдання дуже потужний: формування суб'єктної позиції того, хто навчається, щодо власної про-

ПОЛТАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ВИКЛИКИ СУЧАСНОЇ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ <i>Громова А.М., Мітюніна Н.І., Ляховська Т.Ю., Талаш В.В., Прилуцька Н.О.</i>	41
ЗАСТОСУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА ПІСЛЯДИПЛОМНОМУ ЕТАПІ ВИВЧЕННЯ «ОРТОДОНТІЇ» <i>Гутовська І.О., Галич Л.Б., Курєдова В.Д., Виженко Е.Е., Ніколішин І.А.</i>	43
ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ І МОЖЛИВОСТІ ЗМІШАНОГО НАВЧАННЯ В СИСТЕМІ ВИЩОЇ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ <i>Гуцаленко О.О., Циганенко І.В., Овчаренко Л.К.</i>	44
ПЕРЕШКОДИ НА ШЛЯХУ ДО РОЗВИТКУ КРИТИЧНОГО МИСЛЕННЯ <i>Давиденко А.В.</i>	47
БЕЗПЕРЕРВНА ПРОФЕСІЙНА ОСВІТА ЯК КОМПОНЕНТ ЛІКАРСЬКОГО ПРОФЕСІЙНОГО САМОВДОСКОНАЛЕННЯ <i>Дельва М.Ю., Дельва І.І., Литвиненко Н.В., Гринь К.В., Пінчук В.А., Кривчун А.М., Силенко Г.Я., Пурденко Т.Й., Таряник К.А., Санік О.В., Самарченко Л.А., Палєнка О.Є., Іващенко С.П.</i>	48
РОЛЬ КРИТИЧНОГО МИСЛЕННЯ У ФОРМУВАННІ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНЦІЙ МАЙБУТЬОГО ЛІКАРЯ <i>Дельва М.Ю., Литвиненко Н.В., Дельва І.І., Пінчук В.А., Кривчун А.М., Силенко Г.Я., Санік О.В., Таряник К.А., Пурденко Т.Й., Гринь К.В., Самарченко Л.А., Палєнка О.Є., Іващенко С.П., Піддубна О.О., Скорик К.С.</i>	50
МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ Й АКТУАЛЬНІСТЬ ВИКЛАДАННЯ ТЕМИ «ЗБУДНИКИ АНАЕРОБНИХ ІНФЕКЦІЙ» МАЙБУТНІМ ПАРАМЕДИКАМ <i>Дерева'янко Т.В., Зєзгольська І.М., Полянська В.П.</i>	52
МЕДИЧНА ОСВІТА ЗА НОВИМИ СТАНДАРТАМИ. АСПЕКТИ ВИКЛАДАННЯ КЛІНІЧНИХ ДИСЦИПЛІН <i>Дігтяр Н.І., Борзих О.А., Лавренко А.В., Герасименко Н.Д., Белан О.В., Авраменко Я.М., Мормоль І.А., Дубровіна О.В., Кайдашев І.П.</i>	54
ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДУ КЛІНІЧНИХ КЕЙСІВ В УМОВАХ ОНЛАЙН-НАВЧАННЯ НА КАФЕДРІ ОРТОДОНТІЇ <i>Дмитренко М.І., Куліш Н.В., Нестеренко О.М., Лучко О.В.</i>	56
ОПТИМІЗАЦІЯ ПРОЦЕСУ ВИКЛАДАННЯ ЗДОБУВАЧАМ ПРЕДМЕТА «ОРТОДОНТІЯ» В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ <i>Дмитренко М.І., Лучко О.В., Білоус А.М., Нестеренко О.М.</i>	57
ОЦІНКА ВІДПОВІДНОСТІ ПРОГРАМНИХ ПРОДУКТІВ МОДЕЛЯМ ІНТЕГРАЦІЇ ОСВІТНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ЯК КРИТЕРІЙ ВИБОРУ ДЛЯ ЇХ ВИКОРИСТАННЯ ПІД ЧАС ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ <i>Должковий С.В., Крижановський О.А., Шейко В.Д.</i>	59
ОСОБЛИВОСТІ ВИКЛАДАННЯ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ У ВИЩІЙ ОСВІТІ <i>Ефєндієва С.М., Гончарова Є.Є., Борисова З.О., Дубровіна О.В.</i>	61
ДИФЕРЕНЦІЙОВАНЕ НАВЧАННЯ – СУЧАСНА ЕФЕКТИВНА НАВЧАЛЬНА ТЕХНОЛОГІЯ <i>Єрошенко Г.А., Ваценко А.В., Улановська-Циба Н.А., Передерій Н.О., Рябушко О.Б., Кінаш О.В., Клепець О.В., Шевченко К.В., Григоренко А.С.</i>	63
ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ-ПЕРШОКУРСНИКІВ У СУЧАСНИХ УМОВАХ <i>Єрошенко Г.А., Рябушко О.Б., Клепець О.В., Ваценко А.В., Улановська-Циба Н.А., Передерій Н.О., Кінаш О.В., Шевченко К.В., Григоренко А.С.</i>	65
ЦИФРОВИЙ РОЗРИВ У СИСТЕМІ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ <i>Ждан В.М., Бабаніна М.Ю., Волченко Г.В., Кур'ян О.А., Кітура Є.М., Ткаченко М.В., Іваницький І.В.</i>	66
РЕАЛІЗАЦІЯ КОМПЕТЕНТНІСНОГО ПІДХОДУ В ПРОЦЕСІ ПІДГОТОВКИ ЛІКАРІВ-ІНТЕРНІВ ДО ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ <i>Животовська Л. В., Бойко Д. І., Васильєва Г. Ю., Боднар Л. А.</i>	68
АДАПТАЦІЯ НАВЧАЛЬНОЇ УСПІШНОСТІ СТУДЕНТІВ-ІНОЗЕМЦІВ 2 КУРСУ ДО УМОВ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ <i>Запорожець Т.М., Коровіна Л.Д., Журавльова А. О.</i>	70
АКТИВНИЙ СПІЛЬНИЙ ПІДХІД ДО НАВИЧОК ВИВЧЕННЯ ВАРІАБЕЛЬНОСТІ СЕРЦЕВОГО РИТМУ СТУДЕНТІВ-МЕДИКІВ ОСОБЛИВОСТІ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ В ЕПОХУ ПОСТМОДЕРНІЗМУ (ІСТОРИКО-ФІЛОСОФСЬКИЙ АНАЛІЗ) <i>Зінченко Н.О., Дубініна В.О.</i>	75
ВИХОВНИЙ АСПЕКТ ОЦІНЮВАННЯ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ СТОМАТОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ <i>Зубченко С.Г., Калашинов Д.В., Зубченко Ю.П.</i>	77
ДИСТАНЦІЙНІ КУРСИ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ МЕДИЧНИХ КАДРІВ <i>Іваницька О.С., Гончаренко Н.І., Іваницький І.О.</i>	78
МЕТОД ГЕЙМІФІКАЦІЇ В СИМУЛЯЦІЙНОМУ НАВЧАННІ ХІРУРГІЧНИХ ДИСЦИПЛІН <i>Іващенко Д.М., Дудченко М.О., Краєць М.І., Шевчук М.П., Зезекало Є.О., Засць С.М., Прихідько Р.А.</i>	80